

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Quanti sit facienda poena spiritualis, & quàm meritò infligatur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Numinis religionisque contemptum, & similia flagitia. Quæ porro hæc sit mensura peccatorum vel toti Mundo, vel regno, vel homini cuique constituta, soli Deo notum est, atque ad divinorum iudiciorum abyssum, & altitudinem illam diuitiarum est referendum. Itaque qui in primo peccato hominem deserere meritò potuisset, quomodo iniustus erit, si eum deserat in millesimo? & sinat non solùm tentari, sed etiam quassari, & perire, tam pertinaciter perire cupientem?

Fateor, nulla diuina vindicta vulgò minoris fit, quàm quæ in punitione spiritali consistit, cum sensibus non percipiatur; nulla tamen vel seuerior est, vel iustior, quare longè magis formidanda est, quàm aut Gomorrhæ incendium, aut orbis diluuium. Si enim bona spiritalia multis modis antecellunt ijs bonis, quæ sensibus blandiuntur; erunt profectò etiam honorum spiritalium, quàm temporalium damna magis metuenda. Quæ grauior in hac vita potest æstimari poena, quàm quæ est æterna proxima, eamque & certò secum trahit, & necessariò antecedit? Hanc ergo poenam esse iustam, agnoscemus libenter, si paulò enucleatiùs perpendamus. Consistit enim in gratiæ iustificantis, & totius boni, quod hanc gratiã consequitur, itèmq; in auxiliij interni & externi subtractione; nec non in excacatione & induratione. Talis homo tentatur, & superatur; delinquit, & non resurgit. An non autem dignus est gratiam perdere, qui Deum odit? An non meretur donis supernaturalibus exui & spoliari, qui ijs nugas Mundi, & res vanissimas anteponeat? Quòd si quis igitur gratiam in se destruxit iustificantem, qua Dei amicus fuerat, & in peccatum consensit, quo in infinitum quoddam Dei odium incurrit, an non is meritò à Deo deseritur? hostine, an amico succurrimus? Quandoque, quæ Dei clementia, ille non statim deserit, sed ouem perditam querit. Sensim tamen toties ingrato auxilia interna ad salutem opportuna imminuit; ac tandem vbi impleta est malitia peccatoris, vltimumque gradum attingit, omninò subducit. Quemadmodum enim homini iusto, & amico, tamquam filio, curam opemque debet Deus, vt ad promissam in cælo perueniat hæreditatem; ita nihil debet illi, qui sponte, & per malitiam suam jus perdidit ad

III.

Gggg

illam

illam hæreditatem. Illi ergo qui se reum fecit inferni, non solum nihil nisi pœnam debet, sed etiam incipit consuetam curam, consueta auxilia, quæ antè ei impendebat, subducere. Sicut, igitur paralyticus se erigere, sine subleuante, non potest, ita neque sine diuino auxilio interno potest surgere peccator; sed in sordibus suis jacet, atq; in iisdem se se identidem volutat. Habet, quod elegit; caret gratiâ, quam toties repudiauit. Quis cani manum iterum porrigat, in aqua periclitanti, quam sensit toties morsu sauciatam? Et tamen Deus peccatori manum toties porrectam non statim negat: quid mirum, si tandem neget? Mordent DEVM, & conuicijs proficiunt impij, cum ab eo ad pœnitentiam excitantur. Nimirum, quia *conuersi sunt in arcum prauum. In iram concitauerunt eum.* Quis arcum prauum non abijciat, qui tela retorsum torquet in jaculantem? Surdo loqui, est oleum & operam perdere.

Psal. 77. 57.

Horat. lib. 1.
epist. ad
Meczn.

*Nemo adeò ferus est, ut non mitescere possit,
Si modò cultura patientem accommodet aurem.*

At ubi quis aspidi similis est, obturanti aures suas, ibi frustra sunt omnes incantationes.

IV.

Lacertulam aiunt hominis amantem, consuesse, cum serpens dormienti imminet, auriculam eius mordere, non ut venenet, sed ut soporem illi excutiat, doceatque vitare malum, quod virulentus anguis machinatur. Piger, & lacertæ amorem non agnoscens, molestè fert, suam quietem turbari. Quare sæpe, neglecto serpente, lacertulam persequitur, & occidit. Idem contingit mortalibus, peccandi consuetudine excæcatis. Excitat eos diuina gratia, ut serpentis antiqui astutiam declinent. Sed illi, in periculo suo dormire assueti, molestè ferunt, se excitari. Indignantur, si eos officij sui quis admoneat; ocludunt aures, ostendunt dentes, denique omnia cælestia execrantur. Quid faciat Deus? an semper patiatur se contemni, ut iam non putetur amplius esse Deus, qui scelerum iudex & vindex existat? Clamat eius iustitia, clamant Angeli de celo, clamant ex inferno cacodæmones, clamant in terris, qui injuriam sustinent: *Exurgat DEVS, & dissipentur inimici eius.* Quid mirum, si audiat has voces? si in inimicos suos exardescat? Neque opus est diu de-

Psal. 67. 3.

armis